

Zomerviering zondag 2 augustus 2020

Voorganger: Toine van Poppel

Welkom

Goedemorgen op deze 2^e augustus van het Coronajaar 2020. Ook de zomervieringen hebben dit jaar een ander karakter dan andere jaren. We vieren niet gezamenlijk maar individueel; ieder volgt de dienst op een moment dat hem of haar dat het beste uitkomt. Om daarbij toch het gevoel van verbondenheid enigszins te benaderen helpt het als we er een kaarsje bij aansteken.

Rond het thema “een goed verhaal” blijf ik vandaag dicht bij de coronatijd waarin we leven. Mijn verhaal gaat vandaag over mijn ervaringen gedurende de 8 weken dat ik, 5 jaar geleden, op de Intensive Care afdeling lag van het Tweestedenziekenhuis. Sommige leden van Ekklesia Tilburg zullen zich dat nog wel herinneren . Mijn gezondheid liet toen, na enkele operaties, ernstig te wensen over.

Op aanraden van de behandelende artsen en in overleg met mijn kinderen hebben Miranda, Simone en andere van onze geloofsgemeenschap toen namens ET mij de ziekenzalving gegeven. Ik kan me dat niet herinneren. Ik lag in coma. . Gelukkig heeft het tij zich ten gunste van mij gekeerd en ben ik nu weer nagenoeg volledig hersteld. Veel weken later is me pas geleidelijk aan duidelijk geworden hoe ernstig het toen gesteld was met mijn gezondheid. Meer dan voldoende reden om nu elke dag opnieuw dankbaar te zijn dat ik de situatie van toen overleefd heb.

Ik heb in deze coronatijd vaak aan die periode in mijn leven teruggedacht. Daarom gaat mijn verhaal vandaag over wat ik als patiënt op de IC-afdeling ervaren heb.

Lied: [Herschep ons hart](#)

Herschep ons hart, heradem ons verstand.

Dat wij elkaar behoeden en doen leven.

Maak ons tot Uw gemeente.

*Wees de stem die ons geweten wekt.
Verberg u niet.*

Verhaal

Wat begon als een vrij eenvoudige medische ingreep werd onverwacht, door complicaties, een balanceren op het slappe koord tussen leven en dood. En dat gedurende 8 weken. Zonder hier op de details van de reden van mijn ziekenhuisopname in te gaan wil ik hier stilstaan bij wat wellicht zoveel mensen de afgelopen maanden ervaren hebben voor zover zij op een IC-afdeling terecht kwamen in verband met, met name, corona. In het bijzonder bij de mensen die in die periode verstoken waren van het ontvangen van bezoek van familie en vrienden. Slechts artsen en verpleegkundigen die ook nog gehuld waren in beschermingsmaterialen vormden hun verbinding met de buitenwereld. Voor mij was bezoek van familie en vrienden gelukkig nog wel mogelijk.

Ik herinner me nog steeds heel goed hoe blij ik was als er weer bezoek kwam. Daar keek ik continu naar uit. Ik ben er van overtuigd dat dit bezoek ook bijgedragen heeft aan de draagbaarheid van deze periode. Ik moet er niet aan denken dat mijn kinderen, vrienden en verdere familie niet bij me zouden hebben mogen komen.

Maar balancerend tussen wakker, slapen, coma, dromen en hallucineren miste ik veelal elk gevoel van tijd. Soms ontbrak zelfs mijn vermogen om onderscheid te kunnen maken tussen dag en nacht, tussen droom en werkelijkheid. Alles beschouwde ik als werkelijkheid. Continu omgeven door allerlei apparaten, meetinstrumenten en beeldschermen die los van elkaar bovendien van tijd tot tijd allerlei geluidssignalen afgaven. Soms waren die signalen zodanig dat zij aanleiding gaven tot onmiddellijk handelen van het medisch personeel. Zowel gedurende de nacht als de dag maar dat onderscheid ontging mij meestentijds.

De volgende ervaringen deel ik hier omdat ikzelf in de afgelopen tijd veel ervaringen van IC-corona patiënten bij lezing of via bijvoorbeeld de tv herkende. Misschien is het goed vooraf op te merken dat een verblijf op de IC voor de meeste mensen in de tijd gezien achtereenvolgens een neergaande, een stabiele en, als het goed gaat, een opgaande lijn kent. En voorts dat ik een uiterst positieve indruk overgehouden heb van de inzet van het medisch personeel. Niets dan lof voor hen natuurlijk.

Bij aankomst op de IC na de eerste operatie was mijn gezondheidstoestand nog niet zodanig dat er direct levensgevaar dreigde. Van die situatie was pas na enkele dagen sprake, ten gevolge van optredende complicaties. Die maakten een tweede operatie noodzakelijk. Pas daarna zette zich een neerwaartse lijn in. Ten gevolge van uitval van organen in de volgende dagen werden steeds meer apparaten rond mijn bed op mijn lijf aangesloten. Ook werd de medicatie aangepast. Als bijwerking daarvan begon ik te ijlen, te dromen en zelfs te hallucineren. Zo had ik bijvoorbeeld steeds het gevoel dat mijn bed scheef stond zodat ik er uit dreigde te rollen. Of ik droomde dat ik met een heleboel mensen bij een festival op een helling zat naast een rivier en dat ik geleidelijk naar beneden zakte. Wat ik ook probeerde, het hielp niets. Het water kwam steeds dichterbij. Groot was de opluchting als ik in een helder moment een verpleegkundige herkende die me weer "uit de droom hielp". Of ik droomde dat ik met bed en al in de trein naar een ziekenhuis in Leuven en zelfs in Düsseldorf vervoerd werd. Na terugkeer in het ETZ in Tilburg vroeg ik de behandelend chirurg waarom ik naar die andere ziekenhuizen gebracht was. Hij antwoordde dat ik de hele tijd in het ETZ gebleven was. Aanvankelijk betwistte ik zijn antwoord, zo stellig was ik van mijn ervaring overtuigd. Pas dagen of weken later drong de echte werkelijkheid goed tot me door.

Veel ervaringen gingen gepaard met beelden uit mijn verleden. Van mijn kinderjaren tot beelden uit mijn arbeidsverleden waarin collega's de revue passeerden of omgevingen van waar ik gewoond had. Als mijn kinderen, broers en zussen of collega's op bezoek kwamen bracht ik die beelden ter sprake. Vaak was dit aanleiding tot heel verhelderende gesprekken, zowel met familieleden als met anderen. Zo vroeg mijn dochter me eens wat ik in mijn leven anders zou doen als ik het nog eens over zou doen. Daar heb ik dagenlang over nagedacht en het resultaat ervan ook weer met haar besproken. Soortgelijke herbelevingen had ik van tijd tot tijd met broers en zussen. Gelukkig hebben we altijd een goede familieband gehad maar toch heb ik het gevoel dat we dankzij de IC nader tot elkaar gekomen zijn. Dat is dan weer een positiefneven effect van mijn ziekenhuistijd.

Zoals al aangegeven heb ik het dieptepunt van het ziekteverloop slechts in coma meegemaakt. Daar kan ik me niets van herinneren. Bijna-dood ervaringen zijn me gelukkig bespaard gebleven.

Een heel positieve ervaring uit de periode van de opgaande lijn die me is bijgebleven zijn de bezoeken van leden van onze geloofsgemeenschap Ekklesia. Onaangekondigd kwamen zij langs, meestal op zondag na afloop

van de dienst in de Opstandingskerk. Die bezoeken brachten niet alleen het tijdsbesef weer bij me terug maar droegen ook bij aan de troost en de versterking die ik in het geloof en in onze gemeenschap heb mogen ervaren in die periode uit mijn leven die ik overigens niet meer over zou willen doen. Maar ja, niemand heeft het voor het zeggen hoe het in het leven zal gaan.

Muziek

W.A. Mozart Pianoconcert no. 20 in d KV 466 (Romance) (tijdsduur 10 min.)

Met mijn ziekbed en revalidatie nadien kwam er ook plotseling onverwacht en ongewild een einde aan mijn arbeidzaam leven. Het loslaten van mijn werk heeft me veel moeite gekost en nog steeds voel ik me nauw betrokken bij wat er in die omgeving gaande is. Mijn leven lang ben ik er van overtuigd geweest dat, wat er ook in je leven gebeurt, dit nooit zonder betekenis is. Alles zijn signalen waarmee je iets kunt als je het wilt oppakken. Zij dragen er toe bij dat je een leven lang nodig hebt om te worden tot wie je bent. Of om te worden tot diegene die je geacht wordt te zijn.

Lied Licht dat ons aanstoot

*Licht dat ons aanstoot in de morgen
voortijdig licht waarin wij staan.
Koud, één voor één, en ongeborgen,
licht overdek mij, vuur mij aan.
Dat ik niet uitval, dat wij allen
zo zwaar en droevig als wij zijn,
niet uit elkaars genade vallen
en doelloos en onvindbaar zijn.*

*Licht van mijn stad de stedehouder,
aanhoudend licht dat overwint,
Vaderlijk licht, steevast schouder,
draag mij, ik en jouw kijkend kind.
Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen
of ergens al de wereld daagt
waar mensen waardig leven mogen
en elk zijn naam in vrede draagt.*

*Alles zal zwichten en verwaaien
wat op het licht niet is geijkt.
Taal zal alleen verwoesting zaaien
en van ons doen geen daad beklijft.
Veelstemmig licht, om aan te horen
zolang ons hart nog slagen geeft.
Liefste der mensen, eerstgeboren,
licht, laatste woord van Hem die leeft.*

Gebed

Laat ons bidden voor al diegenen die zich gedurende deze coronatijd in de gezondheidszorg met hart en ziel inzetten voor het leven van hun patiënten. Dat zij de kracht mogen hebben en houden om dit te blijven doen.

Laat ons bidden voor de talloos velen die door het coronavirus getroffen zijn of nog getroffen zullen worden. Dat zij naast de nodige zorg ook de liefde en de warmte van hun omgeving mogen ondervinden die zo belangrijk zijn om deze periode het leven draaglijk te laten zijn. Dat zij niet wanhopen maar het licht blijven zien dat er altijd is, hoe uitzichtloos ook hun situatie kan zijn.

Laat ons bidden voor onze gemeenschap en voor alle grote en kleine geloofsgemeenschappen. Laten we elke dag dankbaar zijn voor ons bestaan. Dat we elke dag het geluk van er-zijn voor- elkaar mogen ervaren en bewerken.

Slotwoord

In de afgelopen 3 maanden zijn er veel mensen in verband met corona op de IC terechtgekomen. Hun ervaringen zijn, net als die van mij, uiterst individueel natuurlijk. Met mijn verhaal probeer ik weer te geven wat er zoal om kan gaan in iemand in die situatie. Met niemand die ervaringen kunnen delen lijkt me het ergst van alles. Mij dunkt dat volstrekte vereenzaming en radeloosheid hier het gevolg van kunnen zijn. Daarom had ik zo te doen met de verhalen van en over patiënten die, soms ver van huis in een vreemd ziekenhuis, verstoken waren van bezoek van familie, vrienden of van wie dan ook. Zij die het hebben overleefd kunnen misschien wel hun ervaringen nog delen; zij die het niet hebben gehaald hebben dat niet meer gekund.

Lied Zolang er mensen zijn op aarde

*Zolang er mensen zijn op aarde
zolang de aarde vruchten geeft,
zolang zijt Gij ons aller Vader,
wij danken U voor al wat leeft*

*Zolang de mensen woorden spreken
zolang wij voor elkaar bestaan,
zolang zult Gij ons niet ontbreken,
wij danken U in Jezus' naam.*

*Gij voedt de vogels in de bomen
Gij kleedt de bloemen op het veld
O Heer Gij zijt mijn onderkomen,
en al mijn dagen zijn geteld.*

*Gij zijt ons licht, ons eeuwig leven,
Gij redt de wereld van de dood.
Gij hebt uw Zoon aan ons gegeven,
zijn lichaam is het levend brood*

*Daarom moet alles U aanbidden
uw liefde heeft het voortgebracht,
Vader, Gijzelf zijt in ons midden,
o Heer, wij zijn van uw geslacht*

Laten we altijd aandacht blijven houden voor elkaar en, zeker in moeilijke omstandigheden, elkaar niet uit het oog verliezen.

We houden onze collecte ook tijdens de zomervieringen via deze manier. Je mag een bedrag storten op onze rekening NL22TRIO0784796378 tnv Stichting Ekklesia Tilburg onder vermelding van;

Reguliere collecte: Ekklesia Tilburg

Je kunt je gift ook overmaken middels het scannen van de QRcode in de GIVT-app. Wellicht gemakkelijk voor jou en zeker voor de penningmeester.

